

[Socialministeren.]

underudvalg til undersøgelse af disse spørgsmål. Dette udvalg har foreløbig gennemgået 12 ILO-konventioner, der ikke er ratificeret af ét eller flere nordiske lande, og på et møde i København den 6. og 7. maj 1958 har den nordiske socialpolitiske komité besluttet at udvide konventionsudvalgets mandat, således at udvalget efter forhandling med kompetente myndigheder om muligt skal stille forslag om lovændringer med henblik på ratifikation i hvert enkelt af de nordiske lande. Udvalget er ikke kommet så langt i sit arbejde, at man kan give en redegørelse for grunden til, at Danmark f. eks. har ratificeret færre konventioner end Norge.

Det kan i almindelighed siges, at manglende ratifikation af ILO-konventioner for de nordiske landes vedkommende ikke er udtryk for, at de sociale ordninger er dårligere end forudsat i konventionerne, men at årsagen hertil er, at ILO-konventioner ofte gøres så detaljerede, at ratifikation i mange tilfælde vil falde på detailspørgsmål. Denne tendens til at gøre konventionerne detaljerede gør sig fortsat gældende, og efterkrigstidens store tilgang af nye medlemsstater til ILO, navnlig fra industrielt mindreudviklede regioner, vil måske snarere underbygge denne tendens, idet navnlig arbejderrepræsentanterne fra disse lande ikke nærer tillid til, at konventionerne vil få betydning for deres lande, hvis konventionerne ikke foreskriver faste normer på de enkelte områder, f. eks. forsikringsbidragenes fordeling, karensdagenes antal, ferienes nøjagtige længde, aldersbetingelser etc. Også dette spørgsmål om den nærmere udformning af konventionerne har det nordiske ILO-udvalg fået til opgave at undersøge og eventuelt stille forslag om med henblik på en eventuel fælles nordisk henvendelse til ILO.

Når det under den foreliggende sags første behandling af det ærede medlem hr. Carl P. Jensen i et sagligt indlæg blev anført, at Danmark på grund af sit forholdsvis lille antal ratifikationer i bureauets oversigt blev stillet i et ugunstigt lys, er der grund til at fremhæve, at det for et lands prestige i ILO ikke så meget er antallet af ratificerede konventioner, der er afgørende, men snarere, hvorledes man overholder de rati-

ficerede konventioner, sammenholdt med landets sociale status som helhed. Her kan nævnes, at Danmark, da det i 1957 på ny blev indvalgt i ILOs styrelsesråd efter en pause på 6 år, ved afstemningen om, hvilke 10 lande der skulle vælges til stedfortrædende medlemmer, blev valgt som nr. 1. Dette forhold tyder ikke på, at Danmark er særlig dårligt anskrevet i ILO.

Nina Andersen: Da udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, er forhindret i at være til stede, skal jeg tillade mig i min egenskab af udvalgets formand at forelægge betænkningen.

Udvalget har holdt 2 møder og har i disse møder særlig beskæftiget sig med spørgsmålet om, hvorvidt ratifikationen af denne konvention ville medføre ændringer i dansk lovgivning. Man har derfor sammenholdt konventionens ordlyd med de pågældende loves ordlyd og er kommet til den opfattelse, at konventionen ikke skulle medføre lovændringer. På grundlag deraf indstiller udvalget forslaget til vedtagelse. Udvalget er dog meget interesseret i, om den højtærede socialminister her vil bekræfte, at man ikke kan vente lovændringer som følge af denne konventions ratifikation.

Socialministeren (Bomholt): Jeg kan tiltræde udvalgets opfattelse og bekræfte den.

Ragnhild Andersen: Jeg var blandt dem, som ved første behandling efterlyste flere konventioner, der ikke er blevet ratificeret af Danmark. Jeg vil gerne igen henlede opmærksomheden herpå og spørge ministeren, om der ikke er mulighed for, at de to konventioner, som drejer sig om barselhvilehjælp til udearbejdende kvinder og om kvinders ligeløn for lige arbejde, vil kunne forelægges for folketinget.

Idet jeg i øvrigt takker for den redegørelse, vi har fået, vil jeg gerne anmode ministeren om i den nærmeste fremtid at undersøge, om ikke det var muligt at få også Grønland, som nu er undtaget, lagt ind under denne konvention. Den minedrift, vi har deroppe, kunne nok gøre det nødvendigt, at konventionen kom til at gælde også for Grønland.